

## Homeopatija malo drugače

**Homeopati, tudi veterinarji, sledijo zakonitostim homeopatije, kot jih je utemeljil začetnik te vede, leta 1755 rojeni nemški zdravnik Christian Friedrich Samuel Hahnemann**

Za razliko od nekaterih šol homeopatije, ki pri akutnih težavah predpisujejo homeopatska sredstva, sestavljena iz različnih pripravkov, klasični homeopati predpišejo za določena kronična obolenja le eno zdravilo. Slednje mora biti v svojih lastnostih čim bolj podobno bolezenski sliki pacienta. Za skrbnika bolne živali, ki se po nasvet in pomoč zateče k veterinarju – homeopatu, so vprašanja, na katera mora odgovoriti, včasih zelo nenavadna. Najprej je potrebno poznati osnovni princip homeopatije – zakon zdravljenja, ki pravi, da se »podobno zdravi s podobnim«. V vsakem učbeniku bomo našli primer zdravljenja nahoda s tipično sliko izcedka iz nosu in solzenjem. Homeopatski pripravek, ki ustreza tej bolezenski sliki, je *Alium cepa* oziroma čebula. Pri zdravem človeku čebula povzroča prav take simptome kot nahod: solzenje in izcedek iz nosu. Zakon enakosti namreč govori, da z določenim homeopatskim pripravkom, ki sicer v zdravem organizmu povzroči enake simptome, lahko zdravilno vplivamo na bolezen. Pripravki so pretežno rastlinskega, mineralnega ali živalskega izvora, ni pa nujno.

Homeopat, ki želi terapijo zaključiti s trajnim ozdravljenjem, mora praviloma predpisati en sam pripravek, ki je tekom dokazovanja učinkov pokazal največjo podobnost s pacientovimi simptomi. Kateri koli drug pripravek ne bo imel resničnih terapevtskih učinkov, ker ne bo nosilec občutljivosti na posebno individualizirano reakcijo, ki se ujema z boleznijo. Dajanje enega samega pripravka ima tudi to prednost, da lahko sledimo njegovim učinkom in jih merimo. Na srečo pa homeopatski pripravki nimajo stranskih učinkov.

Določanje odgovarjajočega pripravka zahteva največ energije, časa, preučevanja in izkušenj terapevta. Ta postopek imenujemo individualizacija. To je tudi eden od fenomenov tega načina zdravljenja, saj se v homeopatiji upošteva vsak pacient kot edinstven, prav enako pa velja tudi za živali. Nič nenavadnega ni, da je bilo prvo veterinarsko homeopatsko delo »Homeopatija pri živalih« objavljeno že leta 1815. Veterinarska homeopatija pa se je dejansko začela po letu 1829, ko je imel Hahnemann v Leipzigu predavanje o zdravljenju živali. Pripravki seveda niso bili preizkušeni na živalih, ampak veterinarska homeopatija uporablja sliko simptomov iz humane homeopatije in jih primerja s simptomi in z obnašanjem živali. Homeopat na podlagi razgovora s skrbnikom živali in z natančnim opazovanjem določi lastnosti posameznega živalskega pacienta, te pa določajo edinstveni način, na katerega reagirajo pacientovi obrambni mehanizmi. Cilj homeopatije namreč ni le blažitev trenutnih težav oziroma simptomov, ampak dolgoročno zdravje, ki je po definiciji vrnitev v uravnoteženo stanje telesa. Zato je v poglobljenem razgovoru potrebno izvedeti čim več podatkov, tudi o reakcijah pacientovega obrambnega sistema na različne stresne dogodke, ki jim je izpostavljen. Zato ni nenavadno, da homeopat porabi precej časa za vsakega pacienta, včasih tudi po nekaj ur, da bi pridobil čim bolj popolno sliko pacientovega neravnotežja na vseh ravneh in tudi o najbolj neznatnih simptomih. Še posebej to velja za kronične in zapletene slučaje.

Da bomo lažje razumeli delovanje homeopatskih pripravkov, je potrebno omeniti še t.i. zakon o smeri zdravljenja. Njegovi štirje osnovni principi premikanja simptomov so: od zgoraj navzdol, od znotraj navzven, od spredaj nazaj, od pomembnih organov k manj pomembnim oziroma od vitalnih proti manj vitalnim organom. To pravilo pravzaprav velja za vsak proces naravnega zdravljenja ne glede na metodo, ki je bila uporabljena. Če se simptomi premikajo v drugi smeri, to pomeni, da se stanje slabša oziroma, da je bolezen potisnjena v ozadje, ne pa ozdravljena.

V nadaljevanju si oglejmo lastnosti enega od pripravkov. Baryta carbonica je barijev karbonat. Ima tri glavne tipe delovanja: deluje na splošni razvoj tako, da ga upočasni na fizični in intelektualni ravni; prisotno je degenerativno delovanje na atrijske stene; na sistemu mezigovnic se kaže kot povečanje bezgavk in otrdelost prostate. Otrok tipa Baryta carbonica je mentalno zaostal. Ne kaže želje po igri, sedi v kotu, ima slab spomin, pozno začne govoriti in brati. Počasnost pri učenju govorjenja nastane zaradi mentalne šibkosti. Otrok je suh z izjemo trebuha, ki je napihnjen, enako obraz. Starejši pacienti se prezgodaj postarajo, so senilni, imajo slab spomin. Psihični simptomi se kažejo v sramovanju samega sebe, ustrašijo se tujca, poizkušajo se skriti. Ne prenesejo približevanja neznancev. Zlahka se razjezijo. Izjemno so občutljivi na mraz, vedno jih zebe. Če so na mrazu, dobijo vnetje bezgavk, se hitro prehladijo. Potijo se v stopala. Baryta carbonica je pomemben pripravek pri obravnavanju skleroze. Vse te lastnosti lahko prenesemo na lastnosti psa, ki ga zdravimo s tem pripravkom. Gre za na mraz občutljivega, rahlo v razvoju zaostalega kužka, ki je prestrašen, neodločen. Hitro se razburi, pa tudi hitro izčrpa. Ne mara zaprtih prostorov. Je zadnji po pomembnosti v krdelu, hitro se postara in tak je tudi njegov videz. Zanj je značilna občutljivost na svetlobo, pogostnost gnojnih bul in ekcemov, predvsem za ušesi oziroma na glavi, slinjenje v spanju, vnetje bezgavk, ki se težko pozdravijo. Nekateri viri opisujejo tudi nezainteresiranost, če je v bližini goneča samica. Ena od tipičnih težav psa tipa Baryta carbonica je tudi zasnova za sivo mrežo oziroma naglušnost. Bolezenska stanja se poslabšajo zaradi mraza, vlage in pri vremenskih spremembah.

Izkušen veterinar - homeopat bo tako v razgovoru s skrbnikom prepoznal lastnosti posameznega pripravka v svojem pacientu in ga ustrezno zdravil. Za skrbnika živali pa je poznavanje principov zdravljenja dobrodošlo in koristno.

Mojca Sajovic